

Morten Østergaards tale ved Radikale Venstres landsmøde

Taler

Morten Østergaard
Formand for Radikale Venstre

Dato

16. september 2017

Sted

Hotel Nyborg Strand, Nyborg

Det talte ord gælder.

Fantastiske billeder fra første skoledag i år. Man bliver i godt humør, når man ser alle de her håbefulde børn, som er på vej ind i en verden, som ligger åben for deres fødder. Vi kan alle sammen huske den første skoledag. Hvis ikke vores egen, så i hvert fald vores børns. Det bliver man bare fortrøstningsfuld af.

Og det er jo faktisk lidt første skoledag i Danmark igen. Dem, der gik ud af 9. klasse i sommer, de har næsten kun gået i skole på et tidspunkt, hvor der var krise i Danmark.

Men nu er vi et andet sted. Nu er der grund til optimisme. Vi har ikke haft det bedre i 10 år. Og alle forventer, at allerede næste år, så vil dansk økonomi være tilbage på fuld kraft. Arbejde, til dem der kan. Det går rigtig, rigtig godt. Og så skulle man jo tro, at så smøgede politikerne ærmerne op. Fordi nu handler det om at gribe ud efter fremtiden. Nu handler det om at finde ambitionerne. Troen på, at nu skal vi gøre det fremskridt til glæde og gavn for de mange. Kan I mærke det? Altså kan I mærke, at det sprudler?! Nej? Det jeg faktisk heller ikke.

For når man går inde på Christiansborg til daglig og konstaterer, at det faktisk går bedre end i de sidste 10 år, så er der nogen, der er nødt til at forklare mig, hvordan det så kan være, at vi har en regering, som nu for tredje år i træk har fremlagt en finanslov med massive besparelser på alt, hvad der hedder uddannelse i Danmark.

Og hvis vi har det bedre, end vi har haft i 10 år, hvordan kan det så være, at man ikke kan fremlægge en skattereform med ellers fornuftige ideer om lavere skat på arbejde, uden at pengene skal hentes hos dem i det danske samfund, der havde allermindst i forvejen - med et kontanthjælpsloft og en integrationsydelse.

Og hvordan kan det være, at der ikke var råd til at afgiftsfritage elbilerne men hver eneste år siden da, har man fundet hundrede af millioner til at lette registreringsafgiften generelt.

Og når vi har det bedre nu, end vi har haft det i de sidste 10 år, hvordan kan det så være, at man ikke mener, at vi har råd eller mulighed for at tage så meget som en eneste kvoteflygtning i år og næste år. Det er for småt!

Det er ikke nødvendighedens politik, den har vi lagt bag os. Det er politiske valg man træffer. Det er dårlige valg, som er årsagen til, at Danmark skal have en ny regering, og at Radikale Venstre skal sætte kursen for den.

Så tænkte jeg over, hvad det er, der sker på Christiansborg, siden vi ikke rækker ud efter mulighederne. Siden vi ikke griber chancen for at tage vores skæbne i vores egne hænder. Ikke har ambitionerne tilstede.

Og nu skal man passe på med det med fjerndiagnoser, men jeg tror nu alligevel, at der er sådan en omgangssyge, som har grebet især de store statsministerbærende partier. Det er det, der hedder 'Stokholmsyndromet'. Jeg ved ikke, om I kender det, men det er der, hvor man bliver forelsket i sin gidseltager.

Oppe i Herning, har Dansk Folkeparti jo årsmøde. Kristian Thulesen Dahl har holdt en tale i formiddags, og det er jo den vej, alle bedetæpperne i dansk politik de vender lige nu.

Det er jo med den værdipolitiske burka trukket så langt op over hovedet, at intet fra virkeligheden slipper ind. Ikke et glimt af håb eller lys i forhold til fremtiden når frem. Og derfor siger jeg bare, til de gode folk i Venstre, til vores venner i Socialdemokratiet og måske særligt til Mette Frederiksen; vi skal da ikke deponere nøglerne til Danmarks fremtid hos Dansk Folkeparti. Vi kan da gøre det meget bedre, hvis vi gør det sammen!

Vi kan ikke forme Danmarks fremtid alene på en alliance om alt det, man ikke vil. Alt det man vil forhindre skal ske.

Det vi har brug for er, at de partier, der vil Danmark, finder sammen og former fremtiden. Og nu skal jeg fortælle jer hvordan.

For jeg gjorde det i foråret, at jeg tog rundt på en lang række uddannelsesinstitutioner, talte med over 1000 unge fra erhvervsuddannelser, gymnasier og HF. Og så sagde jeg til dem alle sammen; Nu er det tid til, at I sætter kravene til jeres politikere. For ellers vågner I en dag, som de unge briter gjorde. Til et Brexit I skal leve med konsekvenserne af, fordi de ældre generationer, af frygt for jeres fremtid, havde truffet en beslutning henover

hovedet på jer. Som, hvis I havde haft ulejlighed til at spørge jer, ville have blevet en anden, fordi de unge briter jo ville blive i EU.

Sådan skal det ikke gå i Danmark. Ungdommen skal have en stemme. Så jeg spurgte dem: hvad er de største problemer? Hvad er de største udfordringer, som I drømmer om, at jeres generationer kan sige, ”dem løste vi.” Og ambitionerne stod i kø. Det var klimaforandringerne, som vi skal imødegå. Det er den globale ulighed, som vi skal have fat om. Det er mere fred, mindre terror og mere integration og plads til forskellighed, der hvor vi lever. Det er et uddannelsessystem, hvor man ikke bliver pacet frem og syg af at være, men hvor man lærer sammen med sine kammerater og får troen på egne muligheder. Det er de ambitioner, ungdommen har. Og der spørger jeg mig selv, er det ikke lige præcis dét, politik handler om? Hvordan vi kan gøre deres ambitioner for fremtidens samfund til nutidens politik, sådan at vi sætter kursen derhen. Det er lige præcis det, vi mener, når vi siger ”gør Danmark større”. Det handler ikke om, at flytte grænsen mod syd eller noget andet territorialt. Nej. Når vi taler om at gøre Danmark større, så handler det om, at flytte grænserne for, hvad der er menneskeligt muligt som samfund i fællesskab.

Når vi siger, gør Danmark større, så tænker vi muligheder. Muligheder til dem, der har fået en svær start på livet, og som har brug for, at der bliver taget hånd om dem. Som har brug for flere pædagoger i daginstitutionerne, sådan at også de kommer godt på vej.

Og muligheder for de, der lige er kommet her til, og som drømmer om at blive bidragende samfundsborgere i deres nye nation, nye hjemland, men som i dag forhindres alt for meget i det, fordi vi ikke starter integrationen fra første dag. Og vi taler om muligheder og tænker på muligheder for dem, der undervejs i livet i uddannelse eller arbejdslivet er gået ned med flaget i stress, som en del af det paradoks, at selvom vi har det bedre, end tidligere generationer har haft det, så er der stadig flere, der går ned med flaget af stress. Og også de skal have skabt mulighederne for at vende tilbage og få et liv, som er værd at leve.

Og når vi taler om, at gøre Danmark større, så tænker vi globalt. For vi tror ikke på, at Danmark er en lille sart blomst, som vi skal beskytte mod omverdenen. Tværtimod har vi jo vist os som en særdeles levedygtig plante, som forhåbentlig kunne sætte skud mange andre steder. Det er ikke i Danmark, at 25 procent af de unge er arbejdsløse, som tilfældet er det i Sydeuropa. Det er ikke i Danmark, der er 10 procent arbejdsløshed i kølvandet på krisen, som vi ser i Frankrig. Men alle de steder, kigger de på Danmark og ville ønske, at de havde et velfærdssamfund, der i højere grad mindede om vores. Og Macron har kastet sig over og lave flexicurity-reformer i Frankrig for at komme et skridt nærmere. Så

vi kan godt påvirke verden.

Vi vinder, når vi samarbejder med andre lande. Men det kræver jo, at ambitionerne handler om at melde sig ind i debatten. Og ikke som statsministeren, der rejser rundt for at få en fedtet særordning i forhold til børnepenge - i stedet for at præge hele udviklingen i Europa, i retningen af flere velfærdssamfund. Så kriser, som dem vi har været igennem, ikke igen skal føre til fattigdom – også i lande, som er helt tæt på os.

Når vi taler om at gøre Danmark større, så taler vi jo netop om, at tage ansvar for fremtiden. Når vi siger til folk, efterhånden som vi lever længere: hvis I så vil dele nogle af de arbejdsår med jeres kollegaer på arbejdspladsen - nogle af de gode leveår, der kommer ekstra - så har vi mulighed for at give jeres børn en bedre opvækst, end de har i dag.

Så har vi mulighed for at investere i uddannelse, så vi bliver bedre rustet til at gribe de muligheder, som fremtiden byder. Og så kan vi gøre det bedre for dem, der har det sværest i det danske samfund.

Og helt konkret, så foreslår vi jo nu Folkeskolens Fremtidsfond med en milliard over de næste 10 år til at udvikle skolen. Fordi det er det, vi ønsker. En folkeskole, der sprudler for alle elever. Vi ved godt, at der er nogle af de beslutninger, der er truffet over de senere år, der har gjort, at vi måske ikke er der endnu, hvor vi ønsker at være. Med en varieret skoledag. En skoledag fyldt med bevægelse. Med en skoledag hvor vi henter den nye teknologi ind og bruger den til at ruste børnene til den fremtid, som præges af teknologi.

Der er vi ikke endnu. Der er ikke ressourcer til det. Udviklingen er ikke godt nok på vej. Og derfor så skal vi selvfølgelig gøre det, præcis som Ole Vig gjorde det med syv-punktsprogrammet i sin tid, som var med til at sætte en kæmpe skoleudvikling i gang, fordi man ikke var bange for, at sige, at også folkeskolen skal udvikle sig som et spejl af den samtid vi lever i. Men det kræver, at der er politisk vilje, til at give en hånd i ryggen.

Og når vi siger ”gør Danmark større”, så tænker vi grønt. I går fik vi nyheden om, at regeringen har opgivet at fremlægge et forslag til en ny energiaftale. Vi forstår på energiministeren og klimaministeren, at han har travlt. Med hvad, det ved ingen. Men det er tilsyneladende ikke den grønne omstilling.

Men vi har ambitioner. Vi er verdens grønne mirakelnation. Folk valfarter hertil for at finde ud af, hvordan man på en og samme tid kan nedbringe sit CO₂-udledning og skabe fremgang, fremdrift for alle i samfundet. At det ene ikke er på bekostning af det andet, som de amerikanske vælgere fik tudet ørerne fulde af.

Men altså, Jesus stoppede jo ikke med at lave mirakler, fordi han en gang havde

gået på Genesaret sø. Og derfor skal vi jo lave nye, grønne mirakler. Vi trak måske ikke det heldigste lod i lotteriet dengang Nordsøen blev målt op og fordelt med olieressourcerne. Men det står faktisk sådan til, at den del af Nordsøen vi har, er et uudtømmeligt lager af energi. Ikke i undergrunden, men ved overfladen. For det er der, vandet er lavest og vinden er kraftigst og blæser mest, og derfor har vi muligheden for, hvis vi massivt satser på havvind som fremtidens energiressource, at i stedet for at vores medborgere i andre europæiske lande, de sender milliarder af euro til despoterne i øst eller til sheikerne i syd, så kunne de passende hente deres grønne strøm hos vindsheikerne i Danmark.

Det starter nu. Det starter nu. Og hvis ikke han har tid til andet, den gode klimaminister, så kunne han i det mindste sætte gang i den nødvendige kortlægning af Nordsøen, sådan at vi kan byde ind og levere den grønne strøm – ikke bare til os selv, men også til resten af Europa, efterhånden som vores samfund bliver mere og mere elektrificeret, og vi får god brug for al den strøm, vi kan producere på bæredygtig maner.

Men, når vi taler om at gøre Danmark større, så taler vi altså om at se muligheder. Vi taler om at tænke globalt. Vi taler om at tage ansvar for fremtiden. Og vi taler om at tænke grønt. Men vi taler også, synes vi lidt, for døde ører.

For det er jo altså sådan, at selvom mulighederne er der for at række ud efter fremtiden, så er det meget langt fra den virkelighed og diskussion, vi har på Christiansborg, hvor man er i fuld gang med at gøre økonomisk overskud til menneskeligt underskud.

Det er to år siden, at der har været valg. Prøv at tænke tilbage på dengang. Hvad var det, at Angela Merkel sagde. Hun sagde: ”Wir schaffen das”. Og så skal jeg ellers love for, at de alle sammen stod i kø for at kaste skidt på hende. Fordi der var én politisk leder, der turde sige, at det kunne vi godt håndtere, at den største humanitære krise siden 2. verdenskrig, det er et fælles ansvar.

Man har sagt til os igen og igen, at det går helt galt. Vi kan slet, slet ikke klare det i Danmark.

Men er vi dårligere stillet i Danmark i dag, end vi var for to år siden? Ikke når vi kigger på økonomiministerens publikationer. Så peger alle pilene opad. Og virkeligheden er jo også, at fordi det frivillige Danmark smøgede ærmerne op og åbnede armene og tog imod dem, og fordi man knoklede ude i kommunerne, både dem der var vant til at få flygtninge, og nu fik mange flere, og dem, som ikke havde fået flygtninge i mange år. Ja, sågar var det sådan i København, at

Anna Mee måtte sige til de virksomheder, der henvendte sig for at hjælpe flygtninge, "at så mange flygtninge var der heller ikke, men vi har nogle andre borgere, som I kan hjælpe."

Og derfor er virkeligheden jo den, at i dag i Danmark er der jo ikke nogen, der har det dårligere på grund af flygtningekrisen. De eneste, der har det dårligere i Danmark i dag, det er dem, som regeringen og Dansk Folkeparti målrettet har sagt, skulle have det dårligere - fordi de havde ramt de fattigste familier på kontanthjælp og på integrationsydelse i Danmark på pengepungen. Det er ikke flygtingenes skyld. Det er regeringens skyld.

Man fristes til at sige; "Wir haben es geschafft", selvom det nok kommer til at plage mig i mange år, at jeg sagde det. Men i hvert fald så er pointen jo den, at de også sagde, at man ikke kan vinde valg, hvis man vil tage ansvar for humanitære katastrofer. Og nu må vi jo se, hvordan det går på søndag i Tyskland. Jeg skal ikke kaste mig ud i valgprognoser, men sådan selv med et utrænet øje, så ser det nu ikke ud til at gå så slemt endda for den eneste europæiske leder, der havde mod nok til at sige, at vi kan klare det.

Og så er der nok efterhånden nogle derude, der siger, "ja, det er godt med den radikale speltgeneral og hans hærs-kare af naive humanister. Så sidder de der igen og dunker hinanden på ryggen over, at det hele nok skal gå med et fingerknips." Men vi kan jo bare tænde for fjernsynet, og så kan vi se, at der "ikke er styr på noget som helst. At flygtningene vælter over Middelhavet. At Italien er ved at bukke under. Og ved I hvad? De mennesker har jo ret.

Vi er i dag i Europa ikke et hak bedre stillet i forhold til den næste flygtningekrise, end vi var til den sidste.

Og derfor er det jo, at vi kæmper for en verden, hvor færre mennesker skal flygte for at leve. Og ja, antallet betyder noget.

Hvis vi er i stand til at undgå, at mennesker, som ingen chance har for at få ophold i Europa, fordi de er migranter og ikke på flugt fra krig, ikke sætter deres liv på spil over Middelhavet. Ja, så er vi da kommet et stykke og har reddet nogle menneskeliv. Fordi deres liv er jo ikke i Europa. De vil blive sendt tilbage, når deres sag er blevet behandlet. Så er der jo ingen grund til, at de sætter livet på spil i forsøget.

Og hvis vi nu i fællesskab kunne finde ud af at behandle asylsagerne, sådan så det ikke var op til hver enkelt land for sig. Sådan så vi ikke ventede til, at flygtningene stod ved vores grænse, men klarede det i dét fællesskab, vi har ved Europas ydre grænse med ordnede forhold. Langt bedre end Europa byder de flygtninge, der i dag sidder i Grækenland og Italien. Fordi vi gjorde det i fællesskab. Så kunne vi tage kontrollen tilbage.

Og det kræver bare én ting. Og det er viljen til, at vi også løser integrationsopgaven solidarisk. Viljen til at tage fat i fællesskab og forpligte os på hinanden.

Og ved I hvad? Hvis vi havde haft sådan en ordning i 2015, så var der kommet færre flygtninge til Danmark. Ikke flere. Og derfor havde vi jo også været bedre stillet for at hjælpe de mange kvoteflygtninge, der har brug for det. Hvad enten det er i Syriens nærområder eller nu i Bangladesh.

Men i stedet for at melde sig ind i kampen for at få styr på det - og kunne sige til alle dem, der, lige som jeg, er bekymret for, hvad der sker i Middelhavet - at nu tager vi fat, så vil man stille soldater op ved den tyske grænse. Jamen er det tyske flygtninge, vi er bange for?

I stedet for at stille op med bevogtning mod Tyskland, så skulle man jo stille sig sammen med Tyskland og sige til de østeuropæiske lande, at hvis I fortsat vil have penge fra strukturfondene, så må I også være der, når der er humanitære katastrofer, der kræver et fælles ansvar.

Og hvis det handler om at undgå den menneskelige katastrofe i Middelhavet og sikre, at der igen er styr på tingene ved Europas ydre grænser, så er alle de ressourcer, der anvendes ved grænsen, hvad enten det er politi eller soldater, eller hvad det er - de er da bedre anvendt hos Frontex, Europas grænseagentur, der tigger og beder om, at landene vil hjælpe, så de kan gøre deres arbejde ved Europas ydre grænser.

Men heller ikke dér har Danmark meldt sig i tilstrækkeligt omfang, for vi vil hellere bruge ressourcerne på os selv og på symbolpolitik.

Jeg synes, at det er så vigtigt, at ingen får held til at gøre os til udlændingepolitiske mænemænd, bare fordi vi nægter at være mørkemænd.

Det, vi gør, er at tage ansvar for virkelighedens problemer i respekt for hver enkelt levet livs ligeværd. Det er den radikale kurs. Og der er også et bedre svar på flygtningekrisen, en det svar som det aktuelle flertal kommer med og mener, at de kan klare med smykke love og den slags ting.

Men det er jo ikke altid sådan, vi bliver opfattet.

Og jeg tænkte lidt på det, da jeg var i USA forleden for at forstå, hvad der foregik under det amerikanske præsidentvalg. Og 80 procent af dem, som stemte på Donald Trump, de mente, at folk som dem havde det bedre for 50 år siden. Firs procent!

Og ved I hvad? Nogle af dem havde ret. Nogle af dem bor steder, hvor, om ikke for 50 år siden så i hvert fald for 10 og 20 år siden, så var der flere arbejdspladser, flere muligheder for de børn, der voksede op, og mindre fattigdom.

Og jeg var hjemme i Vejlbj, nord for Aarhus hvor jeg er vokset op, ved mit

barndomshjem og fejre min fars fødselsdag, og så stak jeg i løbeskoene og løb en tur på den fine sti op til den folkeskole, hvor jeg har gået. Så kiggede jeg mig omkring og tænkte: Jeg synes da ikke, at det er væsentligt forandret, og det kan da også godt være, at det er nogle andre børn end Klaus og Tavs, som jeg plejede at følges med i skole.

Men vi ved også godt, og jeg ved også godt, at sådan er det ikke alle steder i Danmark. Nogle steder i Danmark, der må forældrene konstatere, at deres børn ikke har de samme muligheder i deres lokalsamfund, som de havde, da de voksede op.

Jeg kunne på cykel fra mit barndomshjem komme til en hvilken som helst uddannelse, der udbydes i Danmark. Men i 2 ud af 3 kommuner i Danmark, der er der ikke videregående uddannelse til stede.

Og det er en udvikling, der bare er accelereret over årene, hvor 8 ud af 10 nye studiepladser er havnet i de store byer.

Samtidig har vi en regering, der med sine massive grønthøsterbesparelser på uddannelsesområdet er godt i gang med at spare, hvad der svarer til 17.000 stillinger i uddannelsessektoren uden for Hovedstaden.

Det betyder endnu færre muligheder til dem, der i forvejen havde færrest. Det betyder, at det eneste, der er at gøre, er at slå institutionerne sammen, og så må man acceptere, at unge får længere vej.

Og det er jo derfor, at vi siger, stop for besparelserne og frem med investeringerne. Men det er også derfor, at vi siger til de unge og deres bekymrede forældre: Jeg kan ikke love, at alle kan cykle hen til deres uddannelse. Men vi kan garantere, at når vi får vendt det om, og får hver anden uddannelsesplads oprettet uden for de store byer, så kan vi gøre sådan, at ingen i Danmark behøver at flytte for at få en uddannelse.

Men det er ikke kun de unge uden for de store byer, der er udfordrede. Jeg tror, at rigtig mange har været bekymrede over at se den udvikling, der har været hen over sommeren med bandekonflikt, først i Odense, så i Aarhus. Og over sommeren accelererede det i København i en grad med skudepisoder for åben gadedør, så Københavns politi nu siger til unge mænd, pas på, hvor I færdes om aftenen i jeres by.

Jamen det er da bekymrende. Også dér må Radikale Venstre jo træde frem og sige, at vi kan godt se de her udfordringer.

Jeg gjorde det, at jeg tog ud til Nørrebro, gik en tur og faldt i snak med tre unge skoleelever. Og så spurgte jeg dem, fordi jeg føler, at de jo er de egentlige ofre i bandekonflikten, "hvordan er jeres liv forandret her? Hvad har det betydet, at I

nu befinder jer som sagesløse ofre i en bandekonflikt?"

Så sagde de, "ja Morten, Det er ikke så slemt. Vi lever stort set, som vi plejer. Vi går i skole. Vi hænger ud. Vi gør, hvad vi nu gør. Vi skal bare holde os fra Blågårds Plads og fra shoppingcenteret på Fisketorvet og i Fields og et par S-togs-stationer og en enkelt forstad. Så er der ingen problemer."

Jamen det er virkeligheden i Danmark. Der findes unge mennesker, som går rundt med et bykort inde i hovedet og tænker, det er fint nok. Det går det hele. Jeg skal bare lade være med at gå derover, hvor der er en bande, der ikke har sit arnested i det kvarter, hvor jeg er vokset op.

Og så spørger jeg mig selv, hvad skal vi gøre for, at de unge ikke tænker, at sådan er verden, og at man må nok hellere melde sig i den ene eller den anden bande? Ja, når chefen for Københavns Politis Kriminalpræventive Afdeling møder ind på sit kontor mandag morgen, så står der 25 skriveborde bag ved ham. Og når han vender sig om for at se, hvor mange folk, der egentlig er til rådighed, så er der én mand, som arbejder med at modvirke radikaliserings.

Alle de andre, de er sendt ud til lufthavnen, på bevogtning eller på patruljering. Det er ikke ét menneske i Københavns Politi udover chefen selv, der arbejder med at undgå, at de her unge bliver de næste bandemedlemmer. Det er et massivt svigt, som vi kommer til at kæmpe med i årevis, hvis ikke vi nu får ændret den vanvittige prioritering af ressourcerne ved grænsen, og alle mulige andre steder, i stedet for at fokusere der, hvor vi virkelig kan gøre en forskel for de unge, der er de sagesløse ofre i bandekonflikten.

Så spurgte jeg drengene, når I nu kigger på jeres kammerater, dem, der ender hos banderne, som heldigvis er i fåtal, hvad kendetegner dem? Så siger de alle sammen, at det startede i skolen. Det startede med, at man ikke kunne klare sig, og så blev man til falds for tilbuddet om hurtige penge og en lækker livsstil. Og de sagde, "Morten, vi har jo gået på skoler, hvor alle de andre lignede os selv." Og det er derfor, at jeg har sagt, at det kan ikke nytte noget, at vores principper står i vejen for, at vi laver løsninger, som kunne gøre, at vi tager et opgør med de opdelte skoler.

For hvad er et af de vigtigste principper, et af Radikale Venstres særkende? Det er da troen på en folkeskole, hvor vores børn og unge mødes på kryds og tværs, og hvor forældrene lærer hinanden at kende. Hvor vi skaber et tillidsfuldt samfund med respekt for forskellighed. Hvor vi kender hinanden. Hvor vi gik i skole sammen.

Men sådan er det i stigende grad ikke i Danmark. Og det er derfor, at vi har sagt, at nu må vi have et opgør med de opdelte skoler. Sådan at de her unge møder vores børn og børn fra alle dele af Danmark i deres skolegang og kan se, at livet

er altså ikke, med det der bykort i hovedet, og at man nok skal klare sig, når man bare lader være med at træde over på den forkerte side af fortorvet.

Det er vores ansvar at sikre, at alle børn oplever, at sådan ser Danmark ikke ud, hvis man kigger efter.

Og min grundlæggende pointe med alt det her, det er, at vi skal tage folks bekymringer alvorligt, uanset om det handler om flygtningekrisen, om det handler om muligheder dér, hvor de bor, eller om det handler om de unges chancer gennem skolelivet.

Og hvis vi ikke træder frem og tilbyder løsninger på de reelle problemer, så bliver det alt for nemt for dem, der bare vil stå og leve af, at problemerne er der. Dem, der bare vil stå og beskue dem og sige: Der kan I se, hvad vi sagde, men ingenting vil gøre ved det.

Vi er et parti, der godt tør mene, godt tør stå fast på vores værdier, men også har blikket stift rettet mod virkeligheden, fordi vi ved, at det er den måde, hvor vi kan skabe fremgang. Ikke bare for de få, men for de mange i vores samfund, som dem, der kom før os, de gjorde.

Og derfor vil jeg også sige til jer afslutningsvist, at jeg kan ikke love, at vi får en ny regering i efteråret. Jeg tror ikke, at der kommer noget folketingsvalg. Dertil er Lars Løkke nok for glad for at sidde, hvor han sidder, uanset hvilken politik, der kan føres.

Ikke desto mindre så skal vi jo til valg. Vi skal til valg den 21. november til kommune- og regionsrådsvalg.

Og jeg vil gerne sende det klare budskab til alle dem, der var radikale og stemte på os til sidste folketingsvalg og alle dem, der er blevet det siden. Alle dem, der skal stemme for første gang og måske synes, at der var lidt om snakken i det, jeg lige har stået og sagt: Vi har brug for jer!

For vi får ikke en eneste pædagog ind i daginstitutionen eller friheden tilbage på folkeskolen, hvis ikke der er en stærk radikal repræsentation i det lokale byråd.

Og vi får ikke vendt udviklingen i alle dele af Danmark med uddannelse til alle og taget hånd om de sårbare unge, hvis ikke vi er repræsenteret i alle de danske regioner.

Og derfor er mit budskab: Hvis du er radikal, eller måske tror du er ved at blive det, så stem radikalt den 21. november.

Så lover vi til gengæld, at hver eneste stemme vil bidrage til at gøre Danmark større.

Kilde

Ukendt

Tags

Politisk tale, Radikale Venstre

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/morten-oestergaards-tale-ved-radikale-venstres-landsmoede-2017>